

קאמר, הקטיר קומץ להקטיר לבונה לאחר שזו לחדר שהקטורה מפגלה הקטריה, או לאכול שיריים לאחר שזו לחדר חצי מתיר, לימא הקטיר קומץ להקטיר לבונה ולאכול שיריים לאחר, לשולחן זה ממשע או או?

אמר רב אדא בר אהבה: לעולם קפבר אין הקטריה מפגלה הקטריה ואין מפגlein בחצי מתיר, ובאמת בכל אחד מלוא המחשבות — להקטיר לבונה או לאכול שיריים לאחר — לא נעשה פיגול, ושאני הכא דכיוון שחשב את שתי המחשבות, פשטה⁽¹⁶⁾ ליה מחשבה בכולה מנהה.

תני תנא קמיה דרב יצחק בר אבא: הקטיר קומץ לאכול שיריים, ובעת הקטריה הלבונה לא חישב — לדברי הכל פיגול.

וח מה הינן: והא מיפליג פלוגיא? שהרי לרבען אין מפגlein בחצי מתיר?

ומבאריןן: אלא אימא לדברי הכל פטול, שרבען גם כן מודו בזה.

ומקשיין: ולימא "הרוי זה פיגול" ורבו מאיר היא, ולא היינו צריכים לשנות בדבריו של התנא ולומר במקום "פיגול" — "פטול"?

ודוחיןן: לא, התבם הוא לא נעשה פיגול ממשע שלא אייקבע בחדר מנא [כלוי אחד] אלו כי כבשים, אבל הבא דייקבע בחדר מנא, שהគומץ והלבונה בכלוי אחד, כי חדר דמו, וכלן בזה שייך לומר שהקטורה מפגלה הקטריה.

אמר רב המנונא: הא מלטה אבלע לי [הבליע לי], הטיעמני ולימדי, רשיין רבוי הנינה, ותקילא לי וושקוול לי — חשוב לי] בכולי תלמודאי: הקטיר קומץ להקטיר לבונה לאכול שיריים לאחר, דהינו שבעת הקטריה הקומץ חשב גם להקטיר לבונה ומהר וגמ לאכול שיריים לאחר, פיגול הוא.

וח מה הינן: מאוי קא משמע לנו רבוי הנינה בזה? אי דהקטירה מפגלה הקטריה, לימא "הקטיר קומץ להקטיר לבונה", ומדוע הויסיף "לאכול שיריים", הרי גם בלי זה הוא פיגול?

ואוי זה בא להשミニינו דמפglein בחצי מתיר, לימא "הקטיר קומץ לאכול שיריים לאחר" שזה הרוי חצי מתיר, שחשב רק בהקטרת הקומץ!

ואוי תרווייחו קא משמע לנו, שהקטורה מפגלה הקטריה ושמפיגלים בחצי מתיר, ואו או

אינה מחשבה כיוון שזו חצי מתיר, אם כן, מדוע שחשב שתי מחסבות אלו יחד תפסל המנחה? והרמב"ם כתיב המתבאר בליקוטי הלכות מבאר הגمرا שחשב בשעת הקטריה הקומץ להקטיר הלבונה לאחר, ובשעת הקטרת הלבונה לאכול השיריים לאחר, וסביר שזו עדיף מרשיין, ובזה שחשב בשתי המතירות נחשב שפיגול בכל המתיר, ועודין קשה, שהרי חשב מהគומץ על הלבונה, ואין מפיגלים מהקטורה להקטורה.

מתיר מפיגל את המתיר. ותירץ היד בנימין שבאמת גם כאן כוונת רשיין לפוי רבן, ומכל מקום היה קשה לו הרוי מכבש לכבש גם רבן מודים שאי אפשר לחשוב, ומתרץ שזו בכל אחד, ועדיף.

16. הקשה החזון איש הרי אם אין מחשבים מהקטורה להקטורה, אם כן, מחשבתו שחשב בគומץ להקטיר הלבונה אינה מחשبة, וכן המחשבה שחשב על השיריים לאכלם חוץ לזמן